

خوشبینی پیش از وقت:

امروز در رسانه ها خبری به نشر رسید مبنی بر خوش بینی افغانها در بروز تغییر موضع حکومت پاکستان در جهت تأمین صلح و امنیت در افغانستان.

به قول روز نامه غیر دولتی سرنوشت، گفته می شود پاکستان در موقف سیاسی اش در قبال افغانستان تغییر به میان آورده و تلاش می کند تا از پروسه صلح این کشور حمایت واقعی نماید.

روزنامه غیر دولتی انگلیسی زبان افغانستان اکسپرس نیز به همین مساله تبصره کرده و به نقل از اشفاق کیانی لوی درستیز قوای نظامی پاکستان نوشته است که تلاش های صلح این کشور در صدر آجندای کاری اش قرار دارد.

روزنامه به نقل از برخی منابع پاکستانی که نام شان را در گزارش ذکر نکرده نوشته است که در گذشته پاکستان فکر می کرد که افغانستان ملکیت آن کشور است اما آن کشور امروز در طرز فکر اش تغییر به میان آورده است.

رادیو آزادی نیز از قول یکی از مقامهای بلند پایه حکومت افغانستان می گوید که این بار جانب پاکستان در آوردن صلح در افغانستان جدی به نظر می رسد.

دلیل همه این خوش بینی چه بوده می تواند؟

بعضیها معتقدند که فشار غرب بر پاکستان در آستانه خروج نیرو های نظامی خارجی از افغانستان که قرار است تا پایان سال 2014 به پایان برسد، بیشتر شده و جامعه جهانی می خواهد قبل از خروج کامل نیرو های ناتو در عدم مداخله پاکستان در امور افغانستان تعهدی از آن کشور داشته باشد.

دلیل دیگر شاید نشست دو روزه پاریس که به تاریخ اول جدی به پایان رسید، باشد. در این نشست نمایندگان طالبان، دولت افغانستان، و گروه های اپوزیسیون و نمایندگان هم از جامعه مدنی در شرکت داشتند.

ملا شهاب الدین دلاور و محمد نعیم وردک از دفتر طالبان در قطر، غیرت بهیر معاون حزب اسلامی گلبدین حکمتیار، محمد یونس قانونی از ائتلاف ملی، احمد ضیا مسعود، محمد محقق و فیض الله ذکی از جبهه ملی، حنیف اتمر، از حزب حق و عدالت، معصوم استانکزی، منشی شورای عالی صلح و حاجی دین محمد، مشاور رئیس جمهوری افغانستان، فرخنده زهرا نادری و نیلوفر ابراهیمی، نمایندگان زن مجلس نمایندگان افغانستان از شرکت کنندگان این نشست بودند.

یک منبع که در گفت و گوهای فرانسه حضور داشت، به بی بی سی فارسی گفت که طالبان با یک پیام از قبل تعیین شده به این نشست آمده بودند.

این پیام چه بوده می تواند؟ آیا طالبان به آن مرحله ای از استقلالیت سازمانی - سیاسی رسیده اند که پیامی مستقلانه و به دور از دیکته گروههای اثر گذار بالای آنها داشته باشند؟

به گزارش برخی از رسانه‌ها، نمایندگان طالبان در نشست پاریس گفته اند که اگر نیروهای خارجی به صورت مطلق از کشور خارج شوند، آنان حاضرند از ترور و جنگ دست بردارند و وارد پروسه سیاسی شوند. این خواست طالبان در همسویی کامل با هدف استراتژیک ارتش و استخبارت پاکستان است.

چنانچه دیده می شود طالبان و حامیان آنها خروج کامل عساکر خارجی از افغانستان را شرط اساسی قطع جنگ و حملات انتحاری که سالانه جان هزاران ملکی، بشمول کودکان، سالخوردگان و زنان را به قربانی می گیرد، قرار داده اند.

این پیش شرط یک هدف استراتژیک است که از جانب حلقه‌های نظامی پاکستان در مطابقت با اهداف دراز مدت آن کشور برای آوردن تغییر قوا در منطقه به نفع پاکستان در نظر گرفته شده است. امری که تا قبل از آغاز جنگ جامعه بین المللی علیه تروریسم بین المللی در 2001 و سقوط رژیم طالبان در پی آن، این توازن به نفع پاکستان بود.

حکومت پاکستان در دوازده سال نه تنها در مبارزه با تروریسم جهانی همکاری صادقانه ای نداشت بلکه رهبر گروه القاعده را در یکی از مهمانخانه های نظامی خویش پناه داد. گروههای سیاسی مخالف دولت افغانستان را تحت حمایت خویش قرار داده تمویل، تسلیح و آموزش می دهد. اشکال مختلف افراط گرایی، بشمول شیوه غیر انسانی و غیر اسلامی انتحاری را پرورش و تکثیر می کند. افغانستان را در محاصره ناجوانمردانه اقتصادی- تجارتي نگهداشته و تمام موازین میثاقهای بین المللی در امر ترانزیت و ترانسپورت اموال تجارتي کشور های محاط به خشکه را نقض می نماید. هنوز هم با ایجاد اختلال در بارگیری مال التجاره و یا مسدود ساختن راه های مواصلاتی به بهانه های مختلف انتقال اموال تجار افغان از طریق خاک آن کشور به افغانستان را مختل می کند. و از آن به مثابه یکی از وسایل عمده فشار استفاده می برد.

نظامیان پاکستان در تما این مدت بسر رسیدن تاریخ خروج نیرو های خارجی از افغانستان را روز شماری نموده و آشکار و پنهان بیان می دارند که با خروج نیرو های خارجی از این کشور پاکستان دوباره عنان اداره افغانستان را مانند دوران دهه نود، بخصوص زمامدارای طالبان به دست خواهند گرفت. می گویند در دوران سفارت دکتور زلمی خلیل زاد در افغانستان، میان جنرال پرویز مشرف زمامدار نظامی وقت پاکستان و دکتور خلیل زاد در مورد مداخله آشکار پاکستان در افغانستان و موجودیت موانع در دستگاه حاکمه پاکستان در همکاری آن کشور با امریکایی ها در مبارزه با تروریسم جهانی سخنان تندی رد و بدل شد. تا اینکه پرویز مشرف به زلمی خلیل زاد می گوید، بالاخره روزی امریکایی ها از افغانستان رفتنی هستند و آن وقت است که ما (پاکستانی) می دانیم با افغانستان چه کنیم!

قتل اسامه بن لادن، گسترش فعالیت های تروریستی، بخصوص انتحاری در پاکستان، ناآرامی های قومی در بلوچستان، فشار های اقتصادی ناشی از قطع قسمی کمک های مالی ایالات متحد امریکا به آن کشور به علت عدم همکاری صادقانه در مبارزه با تروریسم بین المللی و رشد افراط گرایی

مذهبی که آهسته آهسته از کنترل استخبارات پاکستان خارج می شود زنگ خطر هایی اند که می توانند آینده این کشور را به بی ثباتی، و به گفته احمد رشید، تحلیل گر، نویسنده و ژورنالیست پاکستانی، به پرتگاه بکشاند.

به یقین در پاکستان شخصیتها، گروهها و نهاد های سیاسی وجود دارند که نمی خواهند کشور شان بیشتر از این به حیث مرکز تروریسم و افراط گرایی شناخته شود. آرزو دارند تا پاکستان مانند سایر جوامع متمدن، رشد و توسعه داشته باشد و در فضای صلح و ثبات به حیث یک کشور صلح دوست و ترقی پسند در منطقه و در دنیا محسوب شود. یقیناً همین اکنون گرایشها و حرکت هایی در زمینه وجود دارد.

اما متأسفانه تجربه موجودیت این کشور در شصت و پنج سال گذشته نشان داده است که نظامیان پاکستان، بخصوص اداره استخبارات نظامی آن کشور، آی. اس. آی، اصل بقای کشور خویش را در مخاصمت با دو کشور همسایه، هند و افغانستان می بینند. بدین ترتیب مشکل خواهد بود تصور کرد که در پاکستان معجزه ای صورت گرفته و یک شبه پالیسی آن کشور در قبال افغانستان در جهت **منافع ملی افغانستان** تغییر نمود است!

بناء ، خوشبینی امر مثبت است، اما نباید احتیاط را از دست داد!